

dan i alverden skal vi egentlig kunne overskue det her? Og jeg mener stadig væk mit spørgsmål fra før. Man må spørge: Hvor går grænsen for dansk militært engagement? Kan man efterhånden forestille sig en situation, for jeg synes, at det lugter lidt efterhånden, hvor en af parterne et eller andet sted ude i verden efterhånden direkte eller indirekte udfordrer, fremprovokerer en situation, for at det internationale samfund, verdenssamfundet – det her forfærdelige udtryk – skal træde til og dermed ikke medvirker til at løse konflikten internt? Det er vel det vigtigste, og det er vel den optimale opgave, at man løser konflikten internt.

Dansk Folkeparti er helhjertet tilhænger af medlemskab af NATO – det vil jeg godt understrege meget – men i disse borgerkrige, som ikke har noget som helst med vores NATO-medlemskab at gøre, siger Dansk Folkeparti fra. Vi vælger side i disse sager. Det er ikke klogt, at vi sender danske soldater til et sted, hvor man helst er fri for vores deltagelse. Det er ikke særlig klogt.

Man har talt meget om, at indsatsen her skulle ske hurtigere, end den gjorde i Bosnien, og man bryster sig gevaldigt af Danmarks indsats i Bosnien. Hvis vi skal være helt ærlige, så må vi jo nok indrømme, at det først var, da USA kom på banen, at fredsftalen kom i stand. Sådan forholdt det sig rent faktisk.

Måske kan en militær styrke være med til, at parterne ikke slås, men en militær styrke vil aldrig nogen sinde kunne være med til, at parterne begynder at forhandle og opnår enighed.

Dansk Folkeparti konstaterer, at der er sket et gevaldigt skred i dansk forsvarspolitik, pudsigt nok mest, mens vi har haft en socialdemokratisk forsvarsminister og en radikal udenrigsminister. Det er jo besynderligt i sig selv. Det skred er sket i forhold til det internationale engagement, men desværre uden ret meget debat i befolkningen. Det kan man undre sig over, og man kan undre sig over, når der sendes soldater til verdens brændpunkter, at det efterhånden bare medfører et mere eller mindre ligegyldigt skuldertræk.

Jeg siger ikke, at debatten ikke er der. Den er jo i dag her i Folketinget, men den eksisterer ikke rigtig ude omkring, og det synes jeg faktisk er besynderligt. Det behøver ikke være politikernes skyld, men jeg synes, det er besynderligt, at vi foretager de her handlinger, og at man tilsyneladende bare siger: Nå ja, men sådan er det.

Dansk forsvar skal være et troværdigt forsvar og have det udstyr og mandskab, der kræves, og det skal danske politikere bevilge og støtte moralsk og økonomisk, men denne mission bør hverken få nogen form for støtte fra befolkning eller politikere og får under ingen omstændigheder Dansk Folkepartis støtte.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg synes til indledning, det er vigtigt at fremhæve, at tilstedeværelsen af en multinational styrke i Albanien jo ikke er noget, der er opstået ved et tilfælde, eller fordi OSCE-formanden ønskede det, eller på anden vis. Det er opstået ved, at de 54 lande, som er medlemmer af Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa, har anbefalet, at der indsættes en sådan styrke, og det var i øvrigt, efter at der var kommet en anmodning fra den nationale samlingsregering i Albanien – i øvrigt også efter at oprørsstyrkerne mod syd havde tiltrådt denne anbefaling.

Det er sådan et element, der helt savnedes i hr. Søndergaards indlæg, at det også er de såkaldte oprørsstyrker, eller hvad man nu skal kalde dem, i syd, som står bag opfordringen til indsættelse af en international styrke.

OSCE har altså anbefalet dette. FN's Sikkerhedsråd har så givet mandat til de elementer af styrkens virksomhed, som kun FN kan give ret til. Det burde, synes jeg, give virkelig anledning til eftertanke hos SF og også hos Enhedslisten, at det er sådan, det forholder sig.

Dertil kommer, at der er brug for, at der bliver en hurtig indsats. Danmark, den danske regering, forsvarsministeren og jeg har jo i lang tid arbejdet for, at der netop skulle stilles disse instrumenter til rådighed for FN til hurtig indsats. Vi ved, at hurtig indsats i mange konflikttilfælde er ensbetydende med en god indsats. For sent og for lidt er altid ensbetydende med, at problemerne bliver større.

Hvad er så opgaven? Ja, opgaven for styrken dannede og for det internationale samfund i det hele taget er jo ikke at vælge side i en konflikt, hverken til fordel for oprørsstyrker eller for den nationale samlingsregering eller for præsidenten. Opgaven er at tilvejebringe et sådant minimum af ro og civil orden, at nødhjælp, økonomisk genopbygning og afholdelse af valg bliver mulig.

Der er nu relativt roligt i Albanien, men jeg tror i høj grad, det hænger sammen med, at det internationale samfund dokumenterer sin vilje